

A negyvenedik vers rejtett története – Huszonnégyes szám

Ezékiel ötödik száma

Jeff Pippenger
2026-08-10

Az elmúlt néhány cikkben vizsgált, a Testimonies ötödik kötetéből származó szakaszban tájékoztatást kapunk a templomról szóló látomásról, amelyet Ezékiel, Ézsaiás és János kapott:

„E tanulságok a mi javunkra vannak. Hitünket szilárdan Istenre kell alapoznunk, mert közvetlenül előttünk áll egy idő, amely próbára teszi az emberek lelkét. Krisztus az Olajfák hegyén felsorolta azokat a félelmetes ítéleteket, amelyeknek meg kellett előzniük második eljövételét: „Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről.” „Nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhínségek, dögvések és földindulások különböző helyeken. Mindez pedig a fájdalmak kezdete.” Míg e próféciaik részben beteljesedtek Jeruzsálem pusztulásakor, közvetlenebb alkalmazásuk az utolsó napokra vonatkozik.”

Áv hó kilencedike

A Tisa beÁv, amely héberül azt jelenti: „Áv kilencedike”, az a zsidó emléknapi, amely az Első Templomnak a babilóniaiak általi i. e. 586-ban történt, valamint a Második Templomnak Titus által i. sz. 70-ben véghezvitt pusztulására emlékezik. Mindkét pusztulás ugyanazon a naptári napon történt — Áv héber hónap 9. napján (ami a Gergely-naptár szerint rendszerint júliusra vagy augusztusra esik). Amikor White testvér Jeruzsálem pusztulását az utolsó napok „az időhöz, amely próbára teszi az emberek lelkét” kapcsolja, két olyan pusztulást azonosít, amelyek egyaránt az elközelgő vasárnapi törvényt szemléltetik.

Dániel tizenegyedik fejezetének tizenhatodik verse azt a vasárnapi törvényt jelképezi, és összhangban áll a negyvenegyedik verssel. Ezékiel könyvében Jeruzsálem pusztulása szolgál annak szemléltetésére, hogy a bölcs és balga szüzek a vasárnapi törvény idején elválnak egymástól. Ezékiel fogoly volt Babilonban, amikor csodálatos módon Jeruzsálembe vitetett, hogy a nyolcadik fejezettől a tizenegyedikig éppen ezt az elkülönülést szemlélje.

És lőn a hatodik esztendőben, a hatodik hónapban, a hónap ötödik napján, mikor házamban ültem, és Júda vénei előttem ültek, hogy ott rám nehezedett az Úr Isten keze. És láttam, és íme, egy alakot, amely tűzhöz volt hasonló: derekának látszatától lefelé tűz; derekának látszatától felfelé pedig ragyogásnak látszata, mint a borostyánkő színe. És kinyújtotta egy kéz formáját, és megragadott fejem egyik hajfürtjénél; és a lélek felemelt engem a föld és az ég közé, és Isten látomásaiban Jeruzsálembe vitt, a belső kapu bejáratához, amely észak felé néz; ahol a féltékenység bálványképeinek helye volt, amely féltékenységre ingerel. Ezékiel 8:1–3.

A nyolcadiktól a tizenegyedikig terjedő négy fejezet az elkülönítés leírása, és White testvérnő, amikor Ezékiel kilencedik fejezetéhez fűz megjegyzést, nemcsak azt azonosítja, hogy az ugyanaz

az elpecsételés, mint a Jelenések könyve hetedik fejezetében, hanem azt is, hogy Jeruzsálem az utolsó napok laodiceai Hetednap Adventista egyházát jelképezi.

„Azok az emberek, akik nem érznek bánatot saját lelki hanyatlásuk miatt, és nem siratják mások bűneit, Isten pecsétje nélkül maradnak. Az Úr megbízza követeit, a kezükben öldöklő fegyvereket tartó férfiakat: „Menjetez utána a városon át, és vágjatok le; szemetek ne kíméljen, és ne irgalmazzatok: öljetek meg mind, vént és ifjút, szüzeket, kisgyermekket és asszonyokat; de ne közelítsetek egyetlen emberhez sem, akin a jel van; és az én szenthelyemen kezdjétek.” Akkor kezdték a ház előtt levő véneken.”

„Itt látjuk, hogy az egyház — az Úr szentélye — volt az első, amely megérezte Isten haragjának csapását. A vének, akiknek Isten nagy világosságot adott, és akik a nép lelki érdekeinek őrzőiként álltak, elárulták a rájuk bízottakat. Arra a meggyőződésre helyezkedtek, hogy nincs szükségünk arra, hogy csodákra és Isten hatalmának olyan nyilvánvaló megnyilatkozására számítsunk, mint a hajdani napokban. Az idők megváltoztak. Ezek a szavak megerősítik hitetlenségüket, és ezt mondják: Az Úr sem jót nem tesz, sem rosszat nem cselekszik. Túl irgalmas ahhoz, hogy ítélettel látogassa meg népét. Így a „Békesség és biztonság” a kiáltása azoknak az embereknek, akik soha többé nem emelik fel szavukat, mint a trombita, hogy megmutassák Isten népének vétkeit és Jákób házában bűneit. Ezek a néma ebek, amelyek nem akartak ugatni, érzik meg a megsértett Isten igazságos bosszúját. Férfiak, hajadonok és kisgyermekes egyaránt együtt vesznek el.”

„Azok az utálatosságok, amelyek miatt a hűségesek sóhajtoztak és kiáltottak, mindazok voltak, amelyeket véges emberi szemek fel tudtak ismerni; de messze a legsúlyosabb bűnök, azok, amelyek féltékenységre indították a tiszta és szent Istent, rejtve maradtak. A szívek nagy Vizsgálója ismer minden titokban elkövetett bűnt, amelyet a gonosztevők cselekszenek. Ezek az emberek családságaikban biztonságban érzik magukat, és hosszútűrése miatt azt mondják, hogy az Úr nem lát, majd úgy cselekszenek, mintha elhagyta volna a földet. Ő azonban leleplezi képmutatásukat, és mások előtt feltárja azokat a bűnöket, amelyeket oly gondosan igyekeztek elrejteni.”

„Sem a rang, a méltóság vagy a világi bölcsesség fölényessége, sem a szent tiszttségben elfoglalt helyzet nem őrzi meg az embereket attól, hogy feláldozzák az elveiket, amikor család szívére hagyatnak. Azok, akiket méltóknak és igazaknak tartottak, a hitehagyás főkolomposaiként bizonyulnak, valamint a közöny és Isten irgalmával való visszaélés példáiává lesznek. Gonosz útjukat Ő többé nem tűri el, és haragjában irgalom nélkül bánik velük.

„Az Úr vonakodva vonja meg jelenlétét azoktól, akik nagy világosság áldásában részesültek, és akik érezték az ige erejét, miközben másoknak szolgáltak. Egykor hűséges szolgálói voltak, akiket jelenlétével és vezetésével megkülönböztetett kegyben részesített; de eltávoztak tőle, másokat is tévelygésbe vittek, ezért az isteni rosszallás alá kerültek.” Testimonies, 5. kötet, 211, 212.

Ezékiel egész könyve Jeruzsálem pusztulásának összefüggésében helyezkedik el. Ezékiel bizonyágtételében külön meg van jelölve Nabukodonozor másfél évig tartó ostroma, de Jézus Máté huszonnegyedik fejezetében adott figyelmeztetésének „közvetlenebb alkalmazása” az utolsó

napokban van. Ezékiel könyvében ez az igazságvonal a huszonnegyedik fejezetben található.

Kr. e. 588. január 15.

És a kilencedik esztendőben, a tizedik hónapban, a hónap tizedik napján, szóla az Úr nékem, mondván: Embernek fia, írd fel magadnak e nap nevét, éppen e mai napét; Babilon királya e mai napon vonult fel Jeruzsálem ellen. Ezékiel 24:1, 2.

Ezen a napon, amely más bibliai tanúk alapján is megerősítették, megkezdődött egy tizennyolc hónapig tartó ostrom. Az Úrnak azon a napon Ezékielhez érkezett ígéje a véres város példázatából állt, amelyet egy forrásban levő fazék szemléltet, majd egy nagy tűz követ. A példázat nyilvánvalóan a Jeruzsálemre következő ítéletet ábrázolja, és ugyanabban a fejezetben azt követi, hogy Ezékiel feleségét egy csapás által elragadva helyeztetik nyugalomra, annak jeléül, hogy megkezdődött az ostrom, amely végül elpusztítja a szentélyt.

Ismét szóla az Úr nékem, mondván: Embernek fia, ímé, én elveszem tőled szemeid gyönyörűségét egy csapással; de ne siránkozz, és ne sírj, könnyeid se folyjanak. Fojtsd vissza sóhajodat, ne tarts gyászt a halottért; fejededet kösd föl magadra, saruidat vond lábaidra, ajkadat be ne takard, és emberek kenyerét ne egyed. És szólék reggel a néphez, estére pedig meghalt a feleségem; és reggel úgy cselekedtem, amint parancsolatot kaptam. Ezékiel 24:15–18.

Ezután az Ezékiel körül levő nép megkérdezte a példázat és felesége halálának jelentését.

És mondta nekem a nép: Nem mondod meg nekünk, mit jelentenek számunkra ezek a dolgok, hogy te így cselekszel? Akkor feleltem nekik: Az Úrnak szava jött hozzám, mondván: Szólj Izráel házához: Így szól az Úr Isten: Ímé, én megfertőztetem szenthelyemet, erősségetek ékességét, szemeitek kívánságát és lelketek sajnálatának tárgyát; és fiaitok és leányaitok, akiket hátrahagyatok, fegyver által hullanak el. Ezékiel 24:19–21.

Ezékiel feleségét és a szentélyt egyaránt úgy azonosítja az igeszakasz, mint „szemed gyönyörűségét”. A bibliai történészek megállapítják, hogy az ostrom tizennyolc hónapig tartott, míg Cestius és Titus ostromai a 66. évtől a 70. évig négy évig tartottak. Az időnek Cestius első ostromától a pusztulásig terjedő szoros számítása három és fél év, ám az „inkluzív számítás” alkalmazásával, amely a Bibliában leggyakrabban használt számítási mód, ez négy év. Annak ismerete, hogy mindkét számítás érvényes, lehetővé teszi számunkra, hogy Cestiustól Titusig egyaránt három és fél évet, valamint négy évet lássunk.

A vasárnaptörvénynek két tanúja van Jeruzsálem két pusztulásában, és mindkét történet részleteit alkalmazni kell a hamarosan eljövendő vasárnaptörvényre — amikor Laodiceát az Úr kiköpi az Ő szájából. Nabukodonozor ostromának kezdetét Ezékiel feleségének halála jelzi. Halálakor Ezékiel azt a parancsot kapta, hogy nyíltan ne gyászoljon, mert ő volt a jele annak, hogy a zsidók fogságba vitetnek.

A 66-tól 70-ig terjedő négyéves időszak kezdetét a pusztító utálatosság jele jelöli, amely a jeruzsálemi keresztények számára a menekülés jele volt.

Amikor azért meglátjátok a pusztító utálatosságot, amelyről Dániel próféta szólt, a szent helyen állni, (aki olvassa, értse meg:) akkor akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe. Máté 24:15,16.

Két ostrom, amelyek világosan megfelelnek egymásnak, és mindkét ostrom az ostrom kezdetén tartalmaz egy „jelet”. Amikor Ezékiel megmagyarázza, mit jelentett felesége halála és az, hogy ő maga nem gyászolt, ezt magyarázta meg, majd jegyezte fel:

Így lesz nektek Ezékiel jelül: mindaz szerint, amit cselekedett, ti is úgy cselekedjetek; és amikor ez bekövetkezik, megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten. Ezékiel 24:24.

Ezékiel feleségének halálának jele a hamarosan bekövetkező jeruzsálemi és templomi pusztulással, valamint az azt követő babiloni fogsággal való azonosítás volt. A pusztító utálatosság jele, amelyről Dániel szólt, figyelmeztetés volt, hogy meneküljenek el a pusztulás elől, de mindkét ostromnak van jele a kezdetén.

Prófétai ostrom lesz a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény előtt, és Ezékiel feleségének halála annak a jelképe, hogy a laodiceai Hetednap Adventista egyház teljesen félre lett állítva; míg Ezékiel az egyszáznegyvennégyezer jelképe, és annak a zászlónak a jelképe, amelyet az ostrom kezdetén emelnek fel. Ezékiel az egyszáznegyvennégyezer zászlója Babilon ostromának kezdetén, és a pusztító utálatosság jele a kezdetkor Róma „jele”. Az egyik jel belső figyelmeztetésre utal, a másik pedig külső figyelmeztetésre. Kétségtelenül volt figyelmeztetés a keresztyének számára a 66. évben, de a figyelmeztető jel Róma volt. Babilon pusztulásának jele Ezékiel felesége volt. Róma azon osztály, amely a fenevad bélyegét kapja, Ezékiel pedig azoknak a jele, akik Isten pecsétjét kapják.

Két Záró Időszak

Az első ostrom tizennyolc hónapig tartott, a második ostrom pedig négy évig. Mindkét ostrom „közvetlenebb” beteljesedését az utolsó napokban nyeri el, és mindkét ostrom közvetlen kapcsolatban áll a Jelenések 9:15-ben található háromszázkilencvenegy évről és tizenöt napról szóló próféciával.

A Jelenések könyve kilencedik fejezete tizedik versének öt hónapja kezdetének részét képezte egy olyan történet, amely egy harmincnégy éves időszakot jelöl, s amely egy négyéves ostromban tetőzik; ez a harmincnégyes számmal áll kapcsolatban, és az iszlám felemelkedését azonosítja. Ennek a négyéves ostromnak megvan a maga megfelelője abban a történetben, amely akkor kezdődött, amikor az (öt hónap) százötven év lezárult, és a háromszázkilencvenegy év és tizenöt nap elkezdődött. Ez 1449. július 27-én vette kezdetét, és négy évvel később az iszlám ötvenöt napos ostromot indított Konstantinápoly ellen, amely 1453. május 29-én ért véget.

Amikor az 1449. július 27-én kezdődött időprófécia 1844. augusztus 11-én lezárult, az első és második angyal mozgalmának 1840-től 1844-ig tartó négy éve összhangba került az 1333-tól 1337-ig tartó négyéves ostrommal, valamint az 1449-től 1453-ig terjedő négyéves időszakkal is. E három tanú, amelyek mind közvetlenül ugyanannak a prófétikus vonalnak a részei, egy jelképes négyéves időszakot képviselnek, amikor az 1840-től 1844-ig tartó első és második angyal

mozgalma megismétlődik a harmadik angyal mozgalmának történetében. E három tanú egy négyéves ostrom előképe a száznegyvennégyezer történetében. Ezt a négyéves időszakot a Jeruzsálem elleni ostromok is szemléltetik 66-ban és 70-ben.

A Cestius által Kr. u. 66-ban megkezdett négyéves ostrom, majd annak Titus általi befejezése Kr. u. 70-ben egy alfa-szimbólumot és egy ómega-szimbólumot alkot egy négyéves időszakra nézve. Ugyanez az időszak három és fél évként is megjelenik, ami viszont összhangban áll azzal a három és fél prófétai évvel, amely alatt a pápai Róma megtaposta a szentélyt.

De a templomon kívül levő pitvart hagyd ki, és meg ne mérd; mert a pogányoknak adatott, és a szent várost negyvenkét hónapig tapodják lábbal. És adok az én két tanúmnak, és prófétálni fognak ezerkétszázhatvan napig, zsákruhába öltözve. Jelenések 11:2, 3.

És fegyver élére hullanak, és foglyul hurcoltatnak minden nemzet közé; és Jeruzsálemet a pogányok tapossák, mígnem beteljesednek a pogányok idejei. Lukács 21:24.

Lényeges megjegyezni, hogy a Cestius alfa-szimbóluma által jelképezett időszaktól Titus omega-szimbólumáig terjedő periódusra egyaránt alkalmazom az „inkluzív” és az „exkluzív” időszámítást. Ez azt jelzi, hogy egyetlen történelmen belül az időnek két alkalmazása jelenik meg. Ezzel a bibliai alapelvvel már foglalkoztunk, amikor (sok cikkel ezelőtt) Jézus Caesarea-Filippibe (Paniumba) tett látogatása és a Megdicsőülés hegyére tett útja közötti időt vizsgáltuk. Két bibliai szerző hat nappal számol be, egy pedig nyolc nappal.

Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és annak testvérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegyre. Máté 17:1.

És hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, és felvezette őket egy magas hegyre, csupán őket külön; és elváltozott előttük. Márk 9:2.

És lőn mintegy nyolc nappal e beszédek után, hogy maga mellé vette Pétert, Jánost és Jakabot, és felméne a hegyre imádkozni. Lukács 9:28.

Jeruzsálem pusztulásának van egy „közvetlenebb” alkalmazása az utolsó napokra, és e pusztulás két tanúja Babilon és Róma által van szemléltetve. A két tanú összhangban áll egymással, ugyanakkor eltérő és nélkülözhetetlen prófétai jellemzőket tár fel annak érdekében, hogy az igazságot hangsúlyosabbá tegye. A Róma általi ostrom (66-tól 70-ig) négy évig tartott, ami egyúttal három és fél évet is jelképez. A három és fél év összekapcsolódik a szentély és a sereg megtiprásával, amelyet mind a pogányság, mind a pápaság véghezvitt. A pápaság általi megtiprás három és fél jelképes évig tartott, amint azt a Róma általi ostrom szó szerinti három és fél éve előképezte.

Az a négyéves ostrom összefügg azokkal a négyéves időszakokkal is, amelyek ahhoz a prófétai vonalhoz kapcsolódnak, amely az iszlám felemeltetését, majd azt követően az első, a második, majd a harmadik angyal mozgalmának felemeltetését azonosítja. Cestiustól Titusig metszi egymást a pápai Róma kereke és az iszlám kereke is. Róma kereke és Cestiushoz valamint Titushoz három és fél éve metszi egymást a pápai Róma jelképes három és fél évével, ily módon azonosítva a pogány és a pápai Róma két entitását. Az iszlám kereke ugyanahhoz a történethez kapcsolódik,

négy évként értelmezve, de miként Róma kerekének esetében is abban a történetben, az iszlám egy második hatalommal áll kapcsolatban, amely az iszlám kerekének van alárendelve — ez pedig az adventizmus. A három és fél éves időszak Rómát jelképezi mindkét szakaszában, a négyéves időszak pedig az iszlámot és az adventizmust. A pogány és a pápai Róma prófétailag nem választható el egymástól, és ugyanígy az iszlám és az adventizmus sem.

Ez prófétikusan azt követeli meg, hogy amikor Babilon ostromát szemléljük, a szemléltetésben szereplő tizennyolc hónapos ostromban az idő kétféle értelmezését ismerjük fel. Az ostromban, amelyet Róma vitt véghez, az idő két ábrázolása prófétikusan megköveteli az idő két ábrázolását abban az ostromban is, amelyet Nabukodonozor vitt véghez. Nabukodonozor tizennyolc hónapos ostroma egyúttal másfél év jelképeként is értelmezhető. A tizennyolc hónap másfél év, és a másfél kifejezhető úgy is, mint 1,5 év. Nabukodonozor ostroma egyszerre volt tizennyolc hónap és egy egész öt tized (1,5) év.

A tizennyolc hónap arra a hatalomra vonatkozik, amelynek el kellett taposnia Jeruzsálemet, az 1,5 év pedig az iszlámra vonatkozik. Az elszámolás prófétikus kereke, amely a tizennyolc hónapot azonosítja, Babilont azonosítja, a másik prófétikus elszámolási kerék pedig az iszlámot azonosítja. Még nem fejtettük ki annak magyarázatát, miként jutunk el az 1,5 év alkalmazásához az iszlámmal összefüggésben, de meg kell jegyezni, hogy az idő kétféle számítása a Róma által véghezvitt pusztításban a Róma prófétikus kerekéhez kapcsolódik (mind a pogány, mind a pápai Rómához), a másik számítás pedig az iszlám prófétikus kerekéhez kapcsolódik. Ezek a jellegzetességek megtalálhatók Jeruzsálem pusztulásának mind az alfa-, mind az ómega-beli megnyilvánulásában.

A Jeruzsálem ellen Cestius és Titus idején folyt négyéves ostrom egy olyan prófétai vonal lezárását jelképezi, amely egy harmincnégy éves időszakkal kezdődött, s egy négyéves ostrommal zárult, amely az iszlám felemeltetését szimbolizálta; ugyanebben a prófétai vonalban a végső négyéves időszak a száznegyvennégyezer zászlajának felemeltetését jelképezi.

Ezeket a dolgokat a következő cikkben folytatjuk.